

Для залучення інвестицій в пріоритетні напрями інноваційного розвитку страховим компаніям слід підвищувати прозорість своїх операцій, впроваджувати облік згідно міжнародних стандартів фінансової звітності та активно взаємодіяти з аудиторськими компаніями. Це дозволить підвищити привабливість страхової компанії для потенційних іноземних інвесторів.

Тож, оптимальне використання джерел інвестування та раціональна взаємодія із зовнішніми організаціями для реалізації інноваційних проектів у сфері страхування – це актуальний напрям розвитку ринку страхування.

Список використаних джерел:

1. Друкер Питер Ф. Бизнес и инновации: пер. с англ. / Питер Ф. Друкер – М. : ООО «И.Д. Вильямс», 2007. – 432 с.
2. Мешко Н. П., Щитов Д. М. Високотехнологічні послуги як інноваційний фактор розвитку світового господарства в умовах глобальної економічної інтеграції. *Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Менеджмент інновацій*, 2016, 24, вип. 6: С. 87-94.
3. Мешко Н. П., Костюченко, М. К. Перспективи розвитку сфери ІТ як провідної інноваційної галузі України. *Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Менеджмент інновацій*, 2015, 23, вип. 4: 71-77.

Голяк Е. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ
ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

Технології та інновації є важливими засобами сталого соціально-економічного розвитку країни, оскільки вони здатні стимулювати інноваційне підприємництво, що забезпечує зростання та продуктивну зайнятість. Одним з ключових елементів успішної стратегії індустріалізації також є динамічні інноваційні фірми. Тому центральним елементом економічної політики держави має бути розвиток потенціалу фірм у галузі науки, технологій та інновацій [1].

Впровадження технологічної модернізації та підвищення ефективності інноваційної діяльності підприємств є особливо затребуваним для економік, що розвиваються, бо саме динамічні й конкурентоспроможні підприємства перетворюють в реальність структурну трансформацію, створюючи нові виробництва з більш високою доданою вартістю. Вони підвищують диверсифікацію експорту, забезпечуючи життєво важливий приплив іноземної валюти, створюють нові та більш якісні робочі місця, які сприяють соціальній інтеграції, та впроваджують інновації, які можуть зменшити навантаження виробництва та споживання на навколишнє середовище.

Центральним елементом інноваційного процесу є компанії та підприємці. Кожна інновація відображає знайдений підприємцем новий підхід до підвищення ефективності певного економічного процесу та рішення щодо відповідної реорганізації ресурсів. У разі успіху це рішення веде до створення нового товару, послуги або процесу, які замінять деякі колишні види діяльності і приведуть до певних соціально-економічних зрушень. Ефективність впровадження інновацій в певній країні та ступінь їх впливу на довгострокове зростання визначаються тим, наскільки уряду вдається спростити підприємцям постійне виконання цієї унікальної реорганізаційної функції.

Отже, з метою сприяння формуванню більш технологічно розвинених та інноваційних підприємств необхідна розробка на рівні держави стратегії, спрямованої на створення у компаній потенціалу в області НТІ [2].

Виходячи із вищезазначеного, можна констатувати те, що сучасна державна політика розвитку інноваційної підприємницької діяльності має формуватися з урахуванням таких напрямів [3]:

- усунення фінансових труднощів, з якими стикаються інноваційні підприємці;
- сприяння формуванню мереж і кластерів інноваційних компаній;
- заохочення нових форм підприємництва в умовах цифрової економіки.

Том 3. ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВ В ДИНАМІЧНОМУ ПІДПРИЄМНИЦЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Значення фінансування для технічного прогресу та інноваційної діяльності є основоположним. Збої у функціонуванні ринкових механізмів, що впливають на фінансування інновацій, широко визнаються та обумовлені побічними ефектами, інформаційною асиметрією, факторами невизначеності та комерційними й технологічними ризиками. В результаті цього ринок буде направляти на інноваційну діяльність менше ресурсів, ніж було б оптимальним з точки зору соціально-економічного розвитку. Тому, коли мова йде про поповненні нестачі приватного фінансування, важливу роль очевидним чином відіграють механізми та програми державного фінансування. Для нівелювання слабких сторін приватного фінансування уряд може створювати різні програми та інструменти фінансування інноваційної діяльності на ранніх етапах розвитку підприємства. Він також може сприяти появі спеціалізованих фінансових посередників і заохочувати їх до участі на ранніх етапах.

Сьогодні в Україні єдиним значущим видом науково-дослідницької діяльності найчастіше виступають державні витрати на дослідження і розробки в дослідних інститутах та університетах. Такий механізм фінансування може дозволити накопичити знання, які допомагають компаніям вирішувати проблеми або адаптувати іноземні технології для їх ефективного використання місцевими фірмами. Такі НДДКР є також джерелом нових знань і технологій, які можуть передаватися компаніям в якості основи інноваційної діяльності. Але для них необхідна продумана та інтегрована національна інноваційна система з широкою участю зацікавлених сторін.

Отже, основну увагу в державній політиці необхідно приділяти розробці механізмів фінансування або механізмів підтримки, які дозволять знизити ризик і невизначеність для потенційних інвесторів. Програми фінансування повинні розроблятися в ув'язці з іншими заходами підтримки, включаючи створення мереж взаємодії, координацію та заохочення культури підприємницької діяльності. Хоча такі програми можуть включати державні витрати на НДДКР, якщо це буде єдиним їх елементом, то найчастіше таке політичне рішення не буде

оптимальним. Важливо розробити оптимальне поєднання прямих і непрямих інструментів політики, які можуть вирішувати конкретні проблеми фінансування в країні у цілому або в окремому регіоні. Слід зауважити, що найбільший потенціал серед фінансових інструментів мають податкові пільги, цільові закупівлі, державно-приватні інвестиційні фонди і механізми венчурного фінансування.

Список використаних джерел:

1. Паламаренко Я.В. Концептуальні положення державного регулювання інноваційних процесів. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2020. № 4. URL: http://www.dy.nauka.com.ua/pdf/4_2020/58.pdf (дата звернення: 23.01.2021).
2. Стратегія розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року: затв. Кабінетом Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 526-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80#Text> (дата звернення: 23.01.2021).
3. UNCTAD, 2018, Technology and Innovation Report 2018: Harnessing Frontier Technologies for Sustainable Development (United Nations publication, Sales No. E.18.II.D.3, New York and Geneva). URL: https://unctad.org/system/files/official-document/tir2018_en.pdf (дата звернення: 23.01.2021).

Гуртовий Ю. В., канд. екон. наук Яковенко В. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙ В УКРАЇНІ

Для багатьох підприємств України, які були засновані задовго до незалежності, інвестиційне забезпечення є актуальною проблемою, оскільки гостро стоять питання заміни застарілого обладнання та збільшення виробничих можливостей підприємства. Стратегічна роль у вирішенні цих проблем розвитку підприємства належить якраз інвестиційним ресурсам.

При модернізації виробничого процесу такі інвестиції є інноваціями, тому що є вкладенням у нововведення, які сприяють зростанню економічного потенціалу. У країнах з розвинутою економікою більшість інвестицій мають бути інноваційними. На мою думку, саме інноваційна діяльність дозволяє